

MOMO I TOMO

Na dnu mora u školjkinoj kućici živjela su dva morska konjića Momo i Tomo.

Bili su braća blizanci, slični jedan drugome kao jaje jajetu. Razlikovali su se samo po boji, Tomo je bio svjetlije, a Momo tamnije boje. Ali su zato po svom karakteru bili potpuno različiti kao dan i noć.

Tomo je volio lutati po morskim dubinama, a Momo je više volio udobnost svojega doma. Dok je Tomo bio veseljak s vječitim osmijehom na licu, Momo je bio mrgud. Mrgud dobrog srca -kako su ga zvali u morskom svijetu.

Jednoga dana Tomo zadihan i uzbuđen dođe kući s velikim novostima.

-Momo, Momo, gdje si, imam ti nešto važno reći?

Momo izađe iz svoje školjkaste kućice i mrgodno promrmlja:

-U svojoj kućici sam, a gdje bih drugo bio! Da ne bih slučajno lutao po ovim opasnim dubinama gdje opasnosti vrebaju na svakom koraku. Ali tebe za to nije briga! Znaš li ti koliko udica ima u moru, koliko mreža je zagrabilo naše more i sam znaš koliko je naših prijatelja završilo u tim mrežama, a tek plastike koliko pluta u moru, užas sivi!

-Pa Momo baš sam ti to htio reći. Da izlaziš malo češće iz te kućice znao bi da udica više nema, nema ni kilometarskih mreža, nema ni plastike više u moru, a niti mrlja od nafte i drugih maziva.

-Ma stvarno, je li to istina?

-Da istina je! Već sam to primijetio i prije, ali nisam išao za time zašto je to tako dok danas nisam sreo ribicu Tonkicu.

-Ribicu Tonkicu, da znaš da sam ljut na nju, nije nas posjetila već duuuugo vremena! Kako je ona?

-Ma dobro je ona, dapače, odlično je, i znaš što mi je rekla?

-Ne, kako bih ja to znao!

-Rekla je da je morskom svijetu napokon svanulo sunce, ali da joj je žao na koji način se to dogodilo.

-Kako misli, na koji način?

- Znaš onu poslovicu „Dok jednima svane drugima se smrkne“. E ta poslovica se odnosi na naš morski svijet, nama je svanulo, a ljudskom svijetu se smrknulo.

-Daj, molim te, nemoj više govoriti u zagonetkama nego mi objasni o čemu se radi?

-Pa ovako, rekla je da je svijet gore na kopnu u velikoj opasnosti. Pojavila se bolest koja se zove Korona i zahvatila je cijeli ljudski svijet. Puno ljudi je bolesno, mnogo ih je umrlo, a oni koji nisu zaraženi tom bolešću žive u strahu pa su zatvoreni u svojim kućama. Ne izlaze vani, ne smiju odlaziti u ribolov i to je upravo razlog što nema udica u moru i mreža, to je razlog što ima mnogo manje plastike i ostalog smeća u moru, a nema ni naftnih mrlja. Suuuper, zar ne?

Ali, kako ti ne izlaziš iz te tvoje kućice nisi ni primijetio te promjene!

-Tomo, to je odlična vijest! Ali kako to ribica Tonkica zna? Odakle joj te vijesti?

-Sjećaš li se Djevojčice Lutalice koja nas je posjetila prije nekoliko godina?

-Da, naravno da se sjećam, predivna ljudska djevojčica koja nam je bila u posjeti s ribicom Tonkicom prije nekoliko godina.

-Da, baš ta djevojčica! Ona i ribica Tonkica još se ponekad družu pa je upravo ona rekla sve to što se događa u gornjem svijetu.

- Lijepo da je to tako pa da napokon mi morske životinje možemo živjeti u miru i bez straha, samo žalosno je da je razlog tome tuđa nevolja. Ali to vjerojatno neće potrajati, jer kada ta bolest prođe opet će se sve vratiti na staro pa ćemo mi morske životinje opet živjeti u strahu.

- Možda ljudi nešto nauče iz ove svoje nevolje i shvate da ako drugima čine zlo da će im se to kad-tad vratiti kao bumerang.

-Da, i ja se tome nadam! Onda, idemo u posjetu našim prijateljima?

-Ideemooo!